

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 52. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_208-txt-shoot-idm1310/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

stod i Bogen. Havde han gjort dette da maatte han consequent have beskylt mig for Uretfærdighed, ligesaa vel mod Steffens, som mod Schelling og andet paa Gjentagelsen af mit Udsald paa Naturfilosofien, netop i Taler om Steffens. Vilde alle Læsere gjøre sig den Ullage at see efter i Bogen, da kunde dette være nok, men det veed jeg de vil ikke, derfor vil jeg gjøre dem det mægligt; og vil de nu ikke se at jeg har det skal de gjøre sig den Ullage at springe Bladet over.

Mine Ord ere disse: (353) Henrik Steffens af tydt Herkomst paa Fædrene, men født herinde af en ægte dansk Kvinde, var et spæderlig opvakt Hoved med en Kraft og Ild i Mund og Ord, Die og Gebærder, som Ingen skal, men Gaa kan bryste sig med. I Tydskland havde han antaget en deel af Schellings Meninger, men den halv-nordiske Natur skinnede igiennem i en langt mere ustrømt Hægtelse for christelig Tro og Levnet. Han kom til Moderlandet og op slog sin Lærestol paa den hofvaagne Høiskole, det var ei sliq søvning Tale han førte, som den der saa tit udgaer fra Katedre, og nygærrige Ungersvende folkedes omkring ham. Gaa forstode noget Sammenhangende af hans, med mange Konfjord udsprede Tale, og det var godt, men det kunde alle forstaae, at han lod haant om den Dphlysning, der hidtil var udbasuneret, at han talte med en forbausende Erbdighed om Christus og Hans guddommelige Rang, at han haanede den danske Læseverdens Afguder: Kotzebue og Lafontaine og henpegede paa Shakspere og Göthe, som anderledes Digtere end den Glof

Man nævnede saa, og dette var saare godt. Han kom og svandt som et Luftsyn, det var ogsaa godt, thi han havde vist ellers forvirret, om ei forrykket, mange Hierner; nu derimod vakte han kun Esfertanke og mangt et Kraforn, som han udsprede er vist under Guds Betsignelse i Stilhed opvoret til at være god Krugt. Fort maatte han i Guds Ravn, men vilde han udgiere til en ret, rolig Christen, maatte vel Danmark og Norge kappes om at hjembyde denne deres fællede kostelige Fosterson.

Naar hertil lægges den Bemærkning: at hans Ravn skal med Hæder ihukommes, indtil Man glemmer den store Skjald, Adam Oehlenschläger, hvis Harde han stemte, da er dette alt hvad i Bogen selv siges om Steffens, og nu maa jeg alvorlig spørge, om man ikke heraf kan see at St. var Naturfilosof, eller om jeg dommer den Klogt lamperligere hos ham end hos Schelling? Dernæst maa jeg smilende spørge, om det er en Lovtale? Paa den Raade har jeg holdt Lovtale over mange Mand, hvis Korhaaner jeg kaldes, ja over Naturfilosofien selv, thi at den i sin Egn havde megen Sandhed og er i Guds Haand et stærkt Medskab til at befordre Sandheds Erkiendelse, det har jeg jo sagt i samme Bog.

Nei, Taler om Steffens er visse ingen Lovtale over ham, men en, i det Hele, sand Tale om hans Gaver og hans Jdræt herinde, begge Dele kiender jeg temmelig nøie, thi jeg var selv hans Tilhører og havde Leilighed til ubemærket at give agt paa ham. Han var ikke Christen, men han var

Læseer og kendt udbredt i Danmark. Det

